

Ако съ единъ ножъ вие правите операция, изрѣзвате на човѣка болното мѣсо и съ сѣщия инструментъ му прѣрѣзвате гръцмуля, не може да кажете, че на мѣсто сте употребили вашия ножъ; то е вече вършене на прѣстѣпление. Ама нѣкои ще рекатъ: „Ние не сме направили такова нѣщо“. О, колко учители зная, които сѣ прѣрѣзали гръцмуля на своитѣ ученици; на колцина тѣ сѣ отрѣзали и краката, рѣцѣтѣ, ушитѣ! — въ морално отношение разбирамъ. Господъ не е поставилъ тѣзи хора за учители, тѣ сѣ самозвани такива. Въ всѣка църква има такива учители, които сѣ седѣли като споменатия бѣлгаринъ, само една седмица въ училището и сѣ трѣгнали да проповѣдватъ.

Сега, какво трѣбва да подразбирате подъ думата „учителъ“. Тази дума има отношение къмъ чисто духовния свѣтъ. Не е учителствуване да учишъ хората, какъ да градятъ църкви, какъ да посѣватъ цвѣтя, зеле; това не е учителствуване. Доброто учителствуване подразбира единъ актъ на високо самосъзнание — трѣбва да се извърши единъ чисто духовенъ процесъ, между учителя и ученика трѣбва да има едно пълно съзнание, върху задачата, която има да изпълнятъ, да съществува една обмѣна, каквато съществува между майката и отгледваното отъ нея дѣте, учителътъ да прѣдаде извѣстни истини, и ученикътъ да ги използува както трѣбва. Ще ви приведа за обяснение другъ единъ примѣръ. Разправятъ за единъ англичанинъ, ходилъ на ловъ въ Индия, че когато завивалъ по една пжтека, усѣтилъ единъ силенъ ударъ на лѣвата ржка, ударъ нанесенъ отъ една тигрица. Тя се задоволила само да му счупи лѣвата ржка, за